

Petr Kubát

SÍŤAŘKA

Kyberpunkový thriller, ve kterém se budoucnost díky hudbě zdá snesitelnější, než svět korporací dovolí

HOST

Petr Kubāt
SĪTĀŅKA

Petr Kubāt

SĪŤAŘKA

Host 2024

© Petr Kubát, 2024

Cover illustration © Adam Pizurný, 2024

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2451-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2452-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2453-2 (MobiPocket)

**„Je-li technologický počin možný,
člověk ho provede.
Skoro jako by to bylo zapojeno
do jádra našeho bytí.“**

GHOST IN THE SHELL

PROLOG

Qarasaasiaq

Cedrik ukázal na zlatý spletenec linek, čar a rozvětvení. „Tohle je třicettisíckrát zvětšený nervový nanočip. Kdokoli si ho spolu se vstupem implantuje, dokáže se připojit k Síti. Tady na okraji vidíš terminál z monosacharidů, musel jsem přijít s něčím, přes co se tahle membrána natáhne.“ Přejel prstem po hraně.

Kathleen si v ústech ledabyly přehodila žvýkačku a zvedla oči od monitoru. „Fakt jsme to dokázali,“ vydechla.

„Přesně tak, sestřičko.“

Samým nadšením se objali.

„Takže,“ zadívala se mu do očí, „co s tím teď uděláme?“

„Expandujeme,“ usmál se. „Vlastně už jsem začal. Došlo mi, že budeme potřebovat pomoc, takže jsem založil skupinu — *Qarasaasiaq*.“

„Hezký.“

„Pomůžou nám s technikou a distribucí.“ Vstal od počítače a přešel do kuchyně, kde si nalil sklenku vody.

„Mimochodem,“ podívala se na něj podezíravě, „nezapomněls zase zaplatit nájem, že ne?“

Na moment se zarazil a pak mávl rukou. „Seru na nájem, mám práci.“

„Já se z tebe zblázním. K čemu tohle všechno kurva bude, když tě odsud vykopnou?“

„Fajn fajn, uklidni se. Zaplatím ho.“

Se zadostiučiněním si přehodila nohu přes nohu.

„O jednu věc se ale musíme postarat.“ Zvážněl. „Anonymita. Nechci, aby mi ve dne v noci někdo bušil na dveře.“

„Souhlasím. Navíc s tím vším, co se teď děje, je bezpečnější zůstat mimo záři reflektorů.“

„Nebo chlupatejch...“

Přítakala. „Ozvuky tý zkurvený války vidíš pořád všude kolem. A Japonci toho využívaj a dostávaj se na koně. Nechci bejt ta, kdo jim stojí v cestě. Všichni jsme slyšeli, co se stane chudákům, kteří se nepodříděj.“ Pohrdavě si odfrkla. „Celej svět je jak podělanej Divokej západ.“

„Neboj, sestřičko. My to zvládneme.“

ČÁST PRVNÍ

Pohřešovaná

Kdy se její život přeměnil v neustálé hledání Pat? Rebecce připadalo, že nedělá nic jiného, než že tráví prázdné dny čekáním na Takešitu a ještě prázdnější noci pátráním po ní.

Podívala se na Takua, patnáctiletého prostituta s barevnými vlasy načesanými nahoru, s koženým obojkem kolem krku, nezdravě vyhublého a s kruhy pod očima. „Máš dneska kde spát? Víš, že můj gauč je ti k dispozici.“

Mladík se šibalsky usmál: „Díky, Becco, ale to, že jsme ve stejný kapele, neznamená, že mi musíš dělat mámu.“

„Jasně... připomeň mi, kde žes to strávil poslední měsíc?“

„Hele, za to já nemůžu! Prostě jsem měl málo kšeftů.“

„Myslíš málo paniček, který si tě vydržují?“

Taku si pohrdavě odfrkl a přehodil baskytaru přes drobné kostnaté rameno.

„Jdeme teda za Pat, nebo ne?“ zeptal se uraženě.

„No jo furt, vždyt už jdu.“

„První zastávka: Hell.“

„Hele, ještě ti nebylo osmnáct!“ vyhrkla Rebecca, když si Taku objednal na baru saké. Odpovědí jí byl pobavený smích.

„Jasně, jako by to někdy vadilo.“ Baskytarista zavrtěl hlavou, kopl do sebe panáka a objednal si dalšího. Holohlavá barmanka celou scénu sledovala se zjevným pobavením.

„Čau, Denise. Je tady Pat?“

„Bohužel. Dneska jsem ji ještě neviděla.“

„A Charlie?“

„Taky ne.“ Unaveně si objednala pivo. „Zkus Haven.“ Denise před ni položila orosenou sklenici a odběhla se věnovat dalším zákazníkům.

„Proč to vždycky skončí takhle?“ obrátila se Rebecca k mladíkovi a sundala si koženou bundu.

„Protože má strach ze závazku. A na to, že je jí sedmadvacet, je pořád děsnej magor.“

Smutně se zasmála.

„Nejsi na svůj věk nějak moc chytrý?“

Taku pokrčil rameny.

Doufala, že Pat uvidí v publiku, protože to několikrát slíbila. Pokaždé říkala, jak moc se na její koncert těší, a nikdy nedorazila. Následovala probdělá noc plná stopování a vymetání jednoho večírku za druhým a nakonec přítelkyni našla namol opilou u někoho v bytě či připojenou do kyberprostoru, dehydratovanou, sjetou a na pokraji bezvědomí nebo spánku. I když u Pat to bylo téměř to samé. Vždyť je to jenom maso. V hlavě jí zněl drzý, lehce chraplavý hlas.

„Čemu se usmíváš?“

Překvapeně zamrkala a potřásla hlavou, aby se vrátila do reality.

„Ále, ničemu. Čas navštívit Haven.“

„Oukej.“

Když procházeli špinavou, odpadky zaházenou ulicí a uhýbali úklidovému stroji, jehož nepříjemný klakson trhal uši, modlila se za konec téhle prázdné, ploché noci. Taku kouřil jednu ze svých odporých borůvkových cigaret, vydechoval obláčky smradlavého modrého kouře a jí se z toho pachu chtělo zvracet.

V noční záři neonů a ve svém vytahaném děravém triku působil jako smrtka. Smrtka s černě nalíčenýma očima a piercingy v puse a uších.

Jakmile vešli do Haven, udeřilo na ně tvrdé depresivní techno, které v člověku zanechává sebevražednou náladu.

„Myslím, že jsme tu správně.“

Už zdálky zahlédla skupinku hackerů, vychrtlých sjetých panáků, kteří si mysleli, že sežrali všechnu moudrost světa, protože se dokážou pohybovat v kyberprostoru. Je pravda, že někteří z nich v tom vynikali, a popravdě to byla velká výhoda. Na druhou stranu spousta z nich byla jen hloupá pologramotná děcka, která se zhlížela v podobných individuích, jako byla Pat. Drogy, sex a rokenrol byly to jediné, co hackeři znali, a člověk jim to nemohl mít za zlé, vzhledem k prostředí, ve kterém vyrůstali. Na druhou stranu — k čertu s tím. K čemu je takový život, když ve třiceti chcípnu na infarkt nebo mi někdo usmaží mozek na Síti. Sama se raději věnovala jen hudbě a opojnost kyberprostoru nechávala jiným. Nemohla však popřít, že takový život má své nezpochybnitelné kouzlo. Ostatně jinak by tu teď nebyla a nepokoušela se najít jednu z nejtalentovanějších síťáček.

„Přes ty zasraný lasery vidím hovno, Becco.“

„Zkusíme bar.“ Protlačili se davem a kývli na barmana. „Pat Takešita,“ křikla Rebecca, aby přehlušila dunivou hudbu.

„Sorry, neviděl jsem ji.“

Do hajzlu s tím, pomyslela si. Už mám právo být našťvaná. Rozhlédla se po parketu plném ztroskotanců, kteří si mysleli, že jsou někdo. Její pohled spočinul na mladé dívce, kterou odnášeli dva chlápci se zvrhlými pohledy, jeden se jí už pokoušel rozepnout poklopec. Holka byla totálně na šrot.

„Hej!“ rozkřikla se Rebecca. „To snad nemyslíte vážně?“

Plešouni se na sebe podívali. „Copak je, puso?“ ušklíbl se větší z nich. Rebecca se už chystala vyprsknout, ale vtom se před ni postavil Taku a zamával chlapům před očima blyštivým odznakem. „Jasně,“ rozchechtal se ten druhý, „ti mám věřit, že seš chlupatej?“

„Já ne,“ usmíval se s klidem Taku, „ale můj fotr jo. A jak vidíte, není to žádněj šlapač chodníků, kterej ráno hlídá fakany u přechodu.“

Plešouni znejistili, Rebecca viděla, jak jim to v prázdných makovicích šrotuje.

„Serem na to, Vlode,“ hýkl ten menší. „Nemám chuť kvůli jediný krávě zjišťovat, jestli ten kostík kecá, nebo ne.“

Chlápci svou kořist pustili a zmizeli v davu.

„Wow,“ zvedla Rebecca obočí, když dívku dopravili k ochrance, která zavolala rychlou. „Nevěděla jsem, že máš v rukávu takový esa.“

Taku pokrčil rameny. „Při mé práci to jinak nejde.“

Rozhlížela se ze strany na stranu, po Pat ale nebylo nikde ani památky, viděla jen další a další páry smutných očí, dočasně rozjařených drogami. V záplavě rozšířených zorniček, z nichž žádné nepatřily Takešitě, nalezla pouze rozčarování a úzkost.

„Mizíme odtud,“ obrátila se k mladíkovi.

„Souhlasím. Mám z toho koule až v žaludku.“

Rebecca se lehce zasmála.

„Já ti nevím, Taku.“

„Prosím tě, jako by někdy vynechala nějakou z jeho kaleb,“ opáčil baskytarista sebejistě.

Mířili do jedné z vyšších bytovek, ve kterých už byl nájem mimo jejich možnosti. Pat však znala všemožné elementy, včetně kápů jakuzy.

Přešli ulici zahalenou párou a vběhli do cílové budovy. Otevřely se před nimi prosklené dveře a po černé lesklé podlaze zamířili k výtahům.

„Pamatuješ si, který je to patro?“ obrátil se k Rebecce Taku.

Ta se jen pobaveně ušklíbala.

„To se nedá zapomenout.“

Zmáčkla skoro nejvyšší číslo. Nepříjemné cinknutí oznámilo, že dorazili do cíle. Dveře se otevřely a jim se naskytl pohled na prostorný byt zařízený v moderním neo art deco stylu.

Ještě než stačili udělat krok, zastoupil jim cestu svalovec s blondatými vlasy ulízanými dozadu, v bílém obleku a s očními implantáty, kterými je ihned oskenoval.

„Co tady chcete?“ utrl se na ně. Oči mu přestaly červeně svítit.

„Hledáme Pat Takešitu.“ Rebecca neměla náladu se s nikým handrkovat.

„Becco?“ Za zády nepříjemného dveřníka se ozval známý hlas. „Co děláš, pust je. Copak neznáš tuhle nechvalně proslulou rocker girl?“

„Promiňte, šéfe, myslel jsem...“

„Tak radši nemysli.“

„Díky, Jamato.“

„Hádám, že hledáte Pat,“ prohodil přes rameno a zamířil k velkému mahagonovému baru.

„Správně,“ povzdechl si Taku.

Jamato se otočil a naklonil se k nim, aby je ostatní neslyšeli. „Hele, kdybys chtěl, je tady pár dámiček, který by o tvoje služby měly velký zájem. Řekni si cenu, jakou chceš, peníze nejsou problém.“ Zatímco mladíkovi předhazoval místní paničky, nenápadně natočil hlavu k hloučku žen ve středním věku, které stály v přítmí kolem kulatého stolku a popíjely šampaňské. Na stole se rýsovaly řádky nějakého stimulantu, z nichž jeden před chvílí zmizel v nose kteréjsi z dam.

„To snad nemyslíš vážně?“ roztáhla Rebecca ruce.

Jamato se zatvářil otráveně. „Co je? Když už jste tady, proč bych se nezeptal? Ostatně tobě do toho nic není.“

Odevzdaně zakroutila hlavou.

Taku si rozpačitě odkašlal a pohledem těkal mezi parťáčkou a Jamatem. „Hele, teď fakt nemůžu, kámo, ale dej jim moje číslo. Řekni, že můžou volat kdykoli.“

„To je můj kluk,“ ušklíbl se Jamato a spiklenecky na chlapce mrkl. Rebecca už je radši nevnímala a pohledem pátrala po Pat.

Kápo jakuzy přešel k hloučku, prohodil s dámami pár slov a odešel.

„Mimochodem, Pat tady byla, ale už vypadla. Zkus zavolat Charliemu.“

„Jasně, díky.“ Odvrátila zrak. „Jako bych to už nezkoušela, ty chytráku,“ zamumlala pro sebe.

Jedna z paniček, vysoká štíhlá blondýna s rovnými vlasy a se zlatými náramky, oblečená do krátkých červených koktejlků, se na baskytaristu hladově podívala a pomalu k němu přistoupila. Něco mu zašeptala do ucha a šlachovitou rukou mu jemně stiskla rozkrok. Taku se ušklíbl a neznatelně přikývl.

„Ach jo, dej mi radši něčeho napít,“ mávla rukou Rebecca, sáhla po láhvi značky Jaguar a mocně si přihnula.

Jak tak stála před velkou prosklenou stěnou a pozorovala město, hlavou se jí honily myšlenky na všechno možné a nedokázala vypnout.

„Na co myslíš?“ Taku se vedle ní objevil s vlastní láhví v ruce.

„Už jsi skončil se sháněním kšeftů?“

Neodpověděl, jen si několikrát lokl.

Mlčky zírali na směs modrých, zelených a růžových světel, mísicích se ve změti reklam, panelů, hologramů a veřejného osvětlení. To vše prostupovaly občasné oblaky páry, proudy vznášedel a neustálý hlukový smog.

Rebecca upřela pohled na pomalu proplouvající vzducholodi s reklamou na spodní prádlo. Během posledních let se do módy vrátily vychrtlé modelky s heroinovými tvářemi, což vedlo mladé dívky po celé zemi k honbě za stejným vzhledem pomocí stimulantů, nebo rovnou nového heroinu. Od starého se lišil tím, že trvalo mnohem déle, než člověka dostal do hrobu. Následky však byly stejné, možná ještě horší, protože toho člověk musel víc vytrpět. Společnost to ale klasicky měla na háku, naopak se tato vizáž všude mohutně podporovala. Pokud jste byli tlustí, byli jste odpad.

Zavřela oči a počkala, až vzducholod' zmizí z dohledu. Ucítila, jak jí Taku položil hlavu na rameno. Když oči otevřela, vzducholod' byla pryč.

„Co tady děláme, Taku?“ Zahlédla chlápka s modře problíkávajícím okem, jak vychází z vedlejšího pokoje s několika mladými ženami a svalovci v závěsu. Tihle chlápci prodávali porno ubožákům dole a předváděli jim, o jakém způsobu života mají snít. Dělej tohle a tamto a žij jako my. Všechno to byl jeden velký klam,

nikdo nežil jako na těch nahrávkách. Nejdůležitější bylo krmit spodinu pravidelnými přísunými tohoto snu a udržovat tok peněz. Nemusí pršet, stačí když kape? V tomhle případě to byla hotová průtrž. Jakuza byla svými videi proslulá po celém Japonsku. Točili porno všeho druhu, pornem nazývali vlastně i obyčejné věci. Food porno, chromové porno s nejnovějšími implantáty, sexuální porno, vizuální porno, virtuální porno. Zkrátka šílenost.

„Do hajzlu,“ vyrušil ji Taku.

„Co je?“

„Neotáčej se.“ Samozřejmě že teď se otočit musela. Proč raději nemlčel? U baru stála potetovaná dívka s červeným kohoutem na hlavě, v bílém tílku, kožených kalhotách a punkových botách s příliš tlustou podrážkou. „Myslíš, že spolu...?“

Rebecca naprázdno polkla. „Určitě ne. To by mi neudělala.“ Obě se střetly pohledem, nato dívka ležérně pohodila hlavou a dělala, jako by ji neviděla. Rebecca s úlevou vydechla.

„Nechodila náhodou předtím s nějakým týpkem? Víš, ještě než s Pat...“

„Radši na to nechci ani pomyslet.“

Zadívala se zpět na město, jehož barvy se nyní zvláštním způsobem mísily do složitých obrazců a spletenců, u kterých ze začátku nedokázala určit, co vlastně znamenají. Halucinogeny z pití Jaguar zřejmě začínaly působit.

„Nesnáším Čínu.“

„A kdo ne?“ opáčil Taku s hlavou stále položenou na jejím rameni a pak vyhrkl: „Počkej, cože?“ Zamávala mu láhví před nosem a jemu v očích zablesklo pochopení: „Zase vidíš draky?“

„Bohužel.“

Nechápala proč, ale pokaždé, když se napila z láhve Jaguar, zmítal se jí před očima obrovský čínský drak, složený z okolního prostředí. Teď na sebe vzal podobu zelenomodrých a růžových mrakodrapů a prohlíkal holografickými reklamami. Místo očí měl dva kandži znaky a mohutné vousy mu tvořil vláček ze vznášedel. Ze všech stran ho obklopovala pára.

„Čas znova zavolat Charliemu.“

Mezi přítomnými zahlédla ještě několik hackerů, kteří mohli být zhruba na stejné úrovni jako Pat, tihle ale patřili přímo k jakuže. Jeden z nich seděl v rohu místnosti, neustále připojený k Síti, další dva řešili nějaké složitosti kyberprostoru a posledního viděla odcházet s černovlasou ženou do vedlejšího pokoje.

„Haló? Rebecca?“ ozval se unavený hlas.

„Nazdar, Charlie. Co děláš?“

„Hele, zrovna jsem dorazil domů, co ty?“

„Jsme u Jamata, máme po koncíku. Není s tebou náhodou Pat?“ zeptala se nedočkavě.

„Není, ale měla by dorazit každou chvíli, proto jsem přišel domů. Byli jsme tak domluvený, že se sejdeme u mě.“ Rebecca mlčela a koukala si spodní ret. „Nech mě hádat,“ povzdechl si, „slíbila, že přijde na koncík, ale místo toho se někde zrušila a ty ji teď naháníš po městě jak kočka myš.“

„Nemám co dodat.“

„Ach jo, já se z ní zblázním. Přijďte, udělám vám kafe.“

„Díky moc, Charlie.“

„Pohoda, a pozdravuj ode mě toho svýho basáka.“

„Basák tě taky zdraví!“ křikl Taku Rebecce do ucha.

Charlie se zachechtal. „Tak jo, zatím se mějte. Čekám vás.“

Vypadli od Jamata a zavolali taxík. Netrvalo dlouho a dorazila malá otlučená kulatá věc s majáčkem na střeše. Vlezli dovnitř, kde to nepříjemně páchlo, usadili se na potrhane špinavé sedačky a nadiktovali adresu. Vozítko se s pištěním a klepáním dalo do pohybu.

Ulice překryl smog. Na předním skle Rebecca viděla usazující se prach a okolní budovy halil mlhavý opar, který protrhávala jen pouliční světla.

Najeli na výmol, nepříjemně poskočili a Taku se hlavou praštil o nízký strop. „Do prdele! Krám zsranej.“

Rebecca si mnula bolavý zadek.

Za necelou hodinu dojeli do staře vyhlížející čtvrti. Úzké uličky tu hrály všemi barvami a domy byly propojené mosty chatrného

vzezření. Auta sem vjíždět nesměla, proto museli pokračovat po svých.

Míjeli nespočet krámků s jídlem a alkoholem, ze kterých se linuly halasné pokřiky a všemožné vůně a pachy doprovázené občasnými obláčky páry ze syčících plotýnek. Na ulicích se smáli opilci a Rebeccu překvapilo množství starých lidí brázdících asfalt okupovaný všelijakými cetskami. Nad hlavou viděla mraky svítících papírových luceren a lampionů.

Vešli do jedné z temnějších postranních ulic, nad hlavou jim visely kabely a odněkud pořád kapala voda, která na nerovné zemi protkané dráty tvořila široké kaluže. Po stranách se nacházela řada identických kovových dveří bez oken a ulice byla osvětlená jediným nepříjemně přepáleným světlemodrým a nazelenalým neone.

Zastavili před vroubkovanými dveřmi a zazvonili. Displej na zdi se rozsvítil a objevil se Charlieho obličej.

„Nazdar, pojdte dál.“

Plechové dveře se s rachotem otevřely a jim se naskytl pohled na prostorný byt s malým obdélníkovým oknem. Na holé podlaže stál velký kožený gauč a u zdi byla zaparkovaná motorka — supersport. Zbytek vybavení sestával z postele zabudované do stěny, stolu se zbraněmi a několika posilovacích strojů a činek; ze stropu visel boxovací pytel. Zdi byly pokryté starými plakáty s nahými ženami nebo s kultovními filmy, a taky několika obrázky motorek a závodních aut.

„Posilovals?“ zeptala se Rebecca při pohledu na Charlieho. Stál před ní pouze v šedivém propocené nátělníku, bez své typické letecké bundy.

„Snažil jsem se. Před spaním se musím nějak vybit, jinak ne-usnu.“ Během řeči si naléval panáka bourbonu. „Člověk se pak líp potí,“ dodal na vysvětlenou, když si všiml jejich tázavého pohledu.

Rebecca a Taku si sedli na hnědý gauč a Charlie jim z prastaré opotřebované konvice nalil do dvou hrnků s logem nejvyšší boxerské soutěže. Bytem se rozlinula vůně levné kávy.

„Díky.“ Baskytarista převzal kouřící nápoj a lehce nakrčil nos. „Takže,“ začal bývalý boxer, jehož mohutné svalnaté tělo se lesklo potem, „jakej byl koncík? Mimochodem, sorry, že jsem nedorazil.“

„V pohodě.“ Rebecca do horké kávy urputně foukala. „Vím, žeš měl kšeft.“

„Byl to nářez,“ usmíval se Taku. „Sedm tisíc řvoucích magorů. Málem jsem tam přišel o panictví.“

Charlie se hluboce rozesmál. „Tak ten byl dobrej.“

„Řekněme, že se zas chvíli nemusíme strachovat o střechu nad hlavou,“ podotkla Rebecca a opatrně z hrnku usrkla, aby otestovala teplotu.

„A co ty, Taku? Pořád bydlíš tady s Beccou?“

„Pche... prosím tě, já s ní nebydlím, jen ji mám moc rád, abych ji nechal samotnou. Vždyť si to vezmi, Rebecca ,má věk na ženění‘ a zájemkyně stále nikde.“ Rebecca po něm střelila podrážděným pohledem.

„Je fakt, že Pat asi tvoje schopnosti vaření a pečení moc neocení,“ přisadil si Charlie.

„Díky, jen si ze mě utahujte, ono vás to přejde.“

„Oukej, už končíme. Sama dobře víš, že Pat je z tebe celá pryč.“

„Jojo, vypadá na to...“

„Hele, stačí vytáhnout kytaru a je tvoje.“

Taku s Charliem po sobě pobaveně pokukovali.

„Jestli vás to zajímá, vtipáلكové, dostala jsem dneska tolik nabídek k sňatku, že už se v tom ztrácím!“ řekla s nosem nahoru.

„Hele, to já taky!“ nechtěl zůstat pozadu Taku.

„Jasně, takže odteď je šlapání bráno jako žádost o ruku?“ uchechtla se.

Baskytarista si pohrdavě odfrkl.

„Dostala tě, kámo,“ zasmál se Charlie.

Z rozhovoru je vytrhl otravný bzučák. Charlie přešel ke dveřím a zadíval se na displej. Objevil se na něm nějaký Turek s turbanem,

lámanou japonštinou křičel cosi o nezaplaceném účtu a hystericky u toho máchal rukama.

„Zasraný drožkáři,“ zamručel Charlie a otevřel plechové dveře. Mužík stojící před ním byl asi o dvě hlavy menší, a jakmile se ocitl před zpocenou horou svalů, zplihl a nervózně ukázal na své auto. Ve staré německé limuzíně z osmdesátých let minulého století ležela na zadních sedadlech Pat, očividně ve stavu alkoholového či drogového kómatu.

Charlie zaklel a vrazil Turkovi do ruky bankovky, pak kývl na Rebeccu. Jakmile Rebecca Pat zahlédla, zabořilo ji to, a zároveň se jí ulevilo.

„Přísahám bohu, že až se vzbudí, přetáhnu tu její kostnatou prdel řemenem,“ nadával Charlie a přitom si ji přehazoval přes rameno. „Tohle je už potřetí za sebou.“

Uložili ji na gauč. Rebecca ze země sebrala deku a opatrně Pat přikryla. Zahleděla se na její zavřená, modře namalovaná víčka a propadlé bledé tváře. Prsty se dotkla stříbrného visacího zámku, který Takešitě visel kolem krku a sahal jí až na vychrtlou hruď — v kovu byly vyryty první písmena Rebečina jména.

I Rebecce se na krku houpal podobný přívěsek, na jejím zámku stály iniciály P. T. Připadalo jí, jako by od doby, kdy jedna druhou zámek obdarovaly, uplynula celá věčnost. Každý měl hned poznat, že k sobě patří a ani jedna si nemohla zámek sama odemknout, protože klíče k němu měla ta druhá.

Rebecca si Pat ještě jednou prohlédla a přišlo jí, že oblečení na ní nějak moc visí.

„Nech ji spát,“ zašeptal Taku a položil jí ruku na rameno.

„Jestli chcete, můžu vám nafouknout matračky, ať se nemusíte vláčet domů.“ Charlie do sebe mezitím obrátil další bourbon a naléval si nového panáka.

„Co ty na to, Taku?“

„Může být.“

„Oukej, budeme ti vděční.“

„Prosím tě, to nestojí za řeč.“

Bývalý boxer vytáhl ze skříně zabudované ve zdi srolovanou matračku.

„Takže dobrou noc?“ pozvedl Taku tázavě obočí.

„Dobrou,“ zamručel Charlie a otočil se k nim zády. Baskytarista pokrčil rameny a lehl si vedle Rebeccy. Ta upřeně sledovala spící Pat a mozek jí pracoval na plné obrátky.

Konečně od přítelkyně odtrhla oči a zadívala se do stropu. Klasika; život je nejistý, jakmile ti někdo nabídne místo na spaní, ber to, dokud můžeš.

Taku ležící vedle ní do deseti minut usnul. Poznala to podle jeho pravidelného oddychování. Jestli spí i Charlie, odhadnout nedokázala, chrápání neslyšela a ve výhledu jí zaclánel gauč s polomrtvou Pat.

Trvalo snad další hodinu, než se jí podařilo uklidnit myšlenky a dýcháním utiřit bušící srdce. Nakonec ale přece jen vyčerpáním usnula.

Když se o pár hodin později probudila, Takešita byla pryč.

Opustit maso

Znovu ji přepadly úzkosti. Stačila jedna jediná myšlenka, aby ji opět polil studený pot a nálada se jí zhoršila. Potřebovala se dostat do stavu, který jí vyhovoval, potrebovala si zpříjemnit náladu. Strach ji honil jako nějaký strašák. Sice ho neviděla, ale věděla, že tam je a pozoruje ji. Poctivě sleduje každý její pohyb, dává pozor na každou myšlenku a hledá vhodný okamžik k infiltraci.

Jakmile mu takovou příležitost poskytla, prostoupil jí jako jed a okamžitě zaplavil celou mysl. Nebyla schopná se silou vůle vymanit z jeho sevření. Každá další myšlenka byla infikovaná, jako by do ní nasadil virus. Virus, který působil okamžitě a neexistoval na něj lék. K dispozici byli jenom pomocníci, kteří tlumili příznaky a otupovali mysl, a umožňovali přenášet myšlenky na jiné proměnné a odpoutávat je tak od chabého těla — masa — do světa,

kde Pat mohla volně plout a strachu unikat. Unikát mu, dokud to maso dovolilo.

Propadala se stále hlouběji a hlouběji do nicoty, v duchu křičela. Chtěla vyběhnout ven a všechno ze sebe vyřvat. Připadala si, jako by přišla o rozum. Už to nemohla déle vydržet.

Jedna jediná myšlenka spustila okamžitou lavinu nepříjemných pocitů a všudypřítomného strachu. Rozklepaly se jí ruce a tep se jí prudce zvýšil. Následovaly problémy s dýcháním doprovázené hlubokou panikou a beznadějí. Chtělo se jí křičet, nevydala však ani hlásku.

Spěšně se zapojila do kyberprostoru a prolétla kolem Gladys. Ze zelených očí se táhly desítky pulzujících vláken vedoucích do hlubin kyberprostoru, umělé inteligence, která sloužila jako správce, údržbář a vyhledávač. Pat ji schválně naprogramovala jako svou služebnou.

Takešita mířila neznámo kam, do temných neprobádaných hlubin Sítě. Pryč od slabého masa, pryč od strachu a všech těch nepříjemných pocitů s ním spojených. Nechala svou mysl bloudit a volně plout vesmírem nesrozumitelných a příliš složitých dat, která kolem ní kroužila v juxta pozicích.

Trochu se jí ulevilo, ale jenom malinko. I přes přicházející smíření stále bojovala s panickým strachem.

Ponořila se ještě hlouběji, do míst, kde přestávala cítit spojení s masem, kde přestávala cítit jeho bolesti.

Dostala se do jakéhosi kómatu, stavu beztlíže, kdy její vědomí bloudilo surrealistickými obrazy a nekonečnými proudy informací. Nechávala se vtáhnout dovnitř a pozřít tímto neživým oceánem. Nechala ho prostoupit každou buňkou neklidné mysli. Jako by se ponořovala do čiré lehké tekutiny, ve které se dalo příjemně dýchat.

Psychedelické obrazce nahradilo prázdno, mírně barevné prázdno.

Ležela na zádech, měla zavřené oči. Bylo to příjemné a uklidňující. Nechala se tím pohltit, ať si ji to celou vezme a zabaví ji to vědomí. Nechtěla cítit nic. Jen uklidňující prázdnotu.

Slídil

Malý unavený bar, ve kterém seděla, byl plný pochybných existencí, z nichž většina sledovala obrazovku nad barem.

„Přepni to, kurva! Na ty korporátní krysy se dívat nemusím,“ zahřměl vedle ní chlap v oranžové pláštěnce. Na obrazovce byl muž v obleku, s krátkými černými vlasy ulízanými dozadu a hranatými slunečními brýlemi. Mluvčí armádní divize Arisu oznamoval nový prototyp obranného viru, který se sám učí pohybovat v systému uživatele a dokáže bezpečně zničit jakoukoli hrozbu, která na systému zaútočí.

Rebecca zakroutila hlavou. Další virus a další jistá hrozba jeho zneužití.

Po poslední eskapádě s Pat chtěla být sama, a tak poslala Mary i s ostatními členy kapely do hotelu. Byla rozhodnutá dojít k Pat do bytu a čekat tam třeba do konce svých dní. Musela s ní aspoň promluvit. Tohle už zkrátka bylo moc vyčerpávající. Nejdříve ale potřebovala něco na kuráž, a tak zastavila v prvním baru, na který natrefila.

Zajímalo by ji, jestli Pat bere prášky, nebo už je dávno spláchla do záchodu, což by jí bylo podobné. Kolikrát musely shánět nové, protože dostala záchvat a místo toho, aby si vzala léky, vztekle nebo vystrašeně je zahodila a schoulila se do kouta s láhví v ruce, nebo utekla do Sítě, což bylo snad ještě horší.

Sex, drogy a rokenrol. Ale tohle byl život, peníze, osobnost a duše měnící se ve stroj, tohle nebyl rokenrol.

Přišlo jí, že takhle šílený a nestálý vztah měla s psychicky nevyrovnanou Pat celou věčnost, a už si ani nevzpomínala, jaké to bylo předtím. Vlastně si to už ani nedokázala jinak představit. Natolik už do tohohle způsobu života zabředla, že by se bez něj ocitla v koncích. Takešita jí, s výjimkou sestry, byla nejbližší. Skoro jako kdyby tvořily jedno tělo. Tělo dvou osobností. Kamkoli přišly, lidi o nich mluvili jako o jedné, Pat a Rebecca, Rebecca a Pat. Roker girl a sítařka, ty dvě a tak dále. Zkrátka už nebyla jen Rebecca, byla Rebecca a její nechvalně proslulá hackerka.

Unaveně si povzdechla a sledovala hudební videoklip umělce jménem Plastický Mick. Byla vyčerpaná, věděla, že lepší už to ale nebude, a tak do sebe obrátila poslední zbytky saké a odešla.

Vzala to přes dlouhou uličku, zalitou září z tmavě růžových neonů. Všechna světla měla stejnou barvu: reklamy, vstupní osvětlení, hologramy; to vše vrhalo na mokrou silnici odlesky růžové. Ulice ji natolik oslňovala, že si musela nasadit pilotky.

Konečně se vymotala z růžového moře a zamířila k obrovskému bytovému komplexu, který se tyčil k nebi jako nějaký pomník dávno ztraceným bohům.

Čtečka otisku prstů a sítnice ji pustila dovnitř a dveře se za ní automaticky zavřely. Na první pohled bylo patrné, že v bytě dlouho nikdo neuklízěl. Po zemi se válelo špinavé oblečení, prázdné láhve od tequily, pytlíčky od ledu, jehož zbytky viděla i na stole, a pár lahviček s prášky.

Prstem přejela po ulepené kuchyňské lince a nakrčila nos, hnusně to tu smrdělo. Překročila plastové obaly od jídla a vypnula velkou televizi, ve které běžely její vlastní hudební klipy.

„Zlato?“

Žádná odpověď. Zkontrolovala koupelnu a zamířila do komůrky se sítářským vybavením.

„Do hajzlu!“ Přímo před jejíma očima se v koženém křesle prudce zmítala Pat zapojená do kyberprostoru.

„Do prdele!“ vyjekla a vrhla se k ní. Takešita sebou házela ze strany na stranu, hlavu měla nebezpečně vyvrácenou dozadu a svíjela se v groteskní poloze s pootevřenýma očima, z nichž Rebecca viděla jen bělmo.

Pokusila se jí vytrhnout kabely ze zátylku, ale neúspěšně, kabely nechtěly povolit. Bála se, aby jí ještě víc neublížila, ale žádné lepší řešení jí v tu chvíli nenapadlo. Odhodila stranou bledou pohublou ruku, pevně sevřela kabely a trhla. Pat prudce otevřela oči, sípavě nasála do plic vzduch a začala pohledem dezorientovaně těkat ze strany na stranu.

„Ššš, už je dobře, už je dobře. To jsem já, jsem tady. Klid, zlato. Klid.“

Pevně sevřela Pat v náručí a zanořila bradu do jejích hustých vlasů. Takešita se rozplakala a rovněž ji třesoucími se pažemi nejspíše objala. Rebecce připadalo, jako by držela drobný kostnatý uzlíček plný nervů, který je až příliš zranitelný a křehký, než aby v tomhle světě přežil.

„Já nevím, co se stalo... promiň mi to... promiň.“

„To nic, zlato. To nic...“

Shlédla dolů, aby si v tlumené záři modrého neonu prohlédla velké usazené oči v propadlé ztrápené tváři. Ve tváři, které obětovale svoje srdce a čas.

„Jak dlouho už tu jsi zahrabaná?“ zeptala se Rebecca, zatímco seděly u okna a hleděly na noční komplex a své odrazy ve skle.

Pat pokrčila rameny a nervózně potáhla z cigarety.

„Pár dní...“

„Jak dlouho bylas zapojená?“

„Nevím... mohly to být dvě hodiny?“

„Nebo taky dva dny?“

Opět pokrčila rameny a zadívala se z okna. Vypadala příšerně.

„Možná, ztratila jsem přehled o čase.“

Chvilí obě mlčely a nakonec to byla Rebecca, kdo ticho prolomil. „Proč ses mi neozvala? Víš, že jsem v Japonsku jen na chvíli, a navíc se musím starat o kapelu. Taky víš, že si děláme všechno sami a že musím mít o věcech přehled, tak proč ses mi neozvala?“ Rebecca mluvila přísně, i přesto byl v jejím hlase patrný potlačovaný třes.

„Já... omlouvám se...“

„Neomlouvěj se mi, mluv se mnou. No tak, podívej se na mě,“ vyzvala ji Rebecca a zatvářila se ustarané, přepadly jí výtčky. „Co se děje? Víš, že mně můžeš říct všechno.“

Pat se k ní otočila a do očí jí zablýskl Rebečin stříbrný visací zámek. Sama nevědomky stiskla svůj přívěsek, který se jí kolébal pod šedivým špinavým trikem. Rebecca byla krásná, překrásná. V lesklých černých legínách, černých botách na platformě a motorkářské kožené bundě s vyztuženými rameny a s bílým trikem vypadala jako rocková bohyně.

„Fajn,“ zakoktala Takešita a nervózně potáhla z aljašské cigarety. „Už delší dobu si připadám pěkně na hovno.“

„Nepovídej,“ ušklíbla se Rebecca.

„Já nevím, prostě mám pocit, že se mnou nemáš být, že pro tebe nejsem ta pravá. Vždyt podívej se na nás. Cítím se hrozně nejistě. Pořád bojuju s vlastními démony, kašlu na tebe a pak si to vyčítám. Neplním sliby, kašlu na všechno. Možná by ses se mnou měla rozejít a najít si někoho lepšího.“

Rebecca si povzdechla, smutně se pousmála a položila Pat ruku na tvář, prstem přejela po ostrém okraji čelisti. „Souhlasím, že je to mezi námi složité, ale taky jedinečné. Copak to tak necítíš? Smířila jsem se s tím, jaká jsi, a ty ses určitě smířila s tím, kdo jsem já. Smířila ses s tím, že jsem většinu času na turné, a já zase s tím, že děláš, co děláš. Přece to taky musíš cítit?“

„Tak proč nám to nevychází?“ namítla Pat zoufale.

„Jak to myslíš?“

„Do hajzlu,“ zahodila Pat nedopalek. „Vlastně ani nevím, jsem prostě v prdeli, jsem v prdeli. Už ani nepoznám, co je pravý a co ne.“ Spěšně vstala a chytila se za hlavu. „Mám pocit, že zešlím.“

„Vždyt víš, že tu pro tebe vždycky budu!“ vyhrkla Rebecca a vstala.

„Vím... vím to, to je ten problém. Víím, že tu pro mě vždycky budeš. Když padnu, budeš tu, abys mě chytila. Do hajzlu! Neměla jsem to vůbec vytahovat, promiň. Promiň, že vždycky všechno zkazím.“ Znovu se jí do očí hrnuly slzy, cítila se bezradně. Bezradně a hloupě. Vrhla se Rebecce do náruče, ve které se cítila v bezpečí a chtěná.

„Bereš prášky?“

Pat přitakala a otřela si usazené oči. „Ale jsou stejně k hovnu, to svinstvo už vůbec nepůsobí. Od doby, co mi Arisu málem usmažilo mozek, to se mnou jde do prdele.“

„Řekla bych, že to věčný sjíždění se tomu moc nepomáhá,“ dodala Rebecca a Pat se ušklíbla. „Co to vůbec bylo před chvílí? Zase jsi měla záchvat? Nebo to byl infarkt?“

„Nevím. Uvnitř jsem nic necítila.“

Rebecca zhluboka vydechla. „Vypadalo to příšerně. Ani nechci pomyslet, co by se stalo, kdybych nepřišla.“

Pat na ní viděla, že chce ještě něco dodat, že jí chce říct, ať toho nechá a dá si pauzu, ale Rebecca neřekla nic. Místo toho k ní pomalu natáhla ruku a něžně jí prohrábla vlasy, její rty se k ní přitiskly. Nedočkavě ze své přítelkyně strhala oblečení. Nepotřebovala slova, aby sdělila své pocity, stačily pouze doteky. Prosebné doteky a naléhavý dlouhý pohled do očí.

Obě přesně věděly, co chtějí. Uniknout do svého vlastního světa a zapomenout na problémy. Jen ony dvě a jejich vlastní sdílený svět.

„Dobrý, už můžeš vstát.“

„Co jí je?“ zajímala se Rebecca.

„Tvoje nerozumná přítelkyně prodělala infarkt spojený s lehcím záchvatem. Spouštěčem byl nejspíš dlouhý a nepřetržitý pobyt v kyberprostoru.“ Ryker se na chvíli odmlčel. „Pamatuješ si z toho něco? Vypadá to, jako kdyby se ti tam stalo něco, co to spustilo.“

Pat pokrčila rameny. „Vím jenom, že jsem se snažila uniknout sama před sebou, před svou myslí, pryč z masa.“

Ryker zamyšleně zakýval ukazovákem. „Je možné že kvůli urputné snaze odpojit se od těla mozek a srdce takový nápor zkrátka nezvládly, ale stejně se mi to zdá divný.“

Rebecca na ni vyčítavě pohlédla a Pat se omluvně usmála.

„Takže?“ zeptala se Rykera chraplavě s pozvednutým obočím a rukama vraženýma v kapsách kožené bundičky.

„Dávej si pozor na ten nový virus od Arisu,“ pronesl Ryker nepřítomně, zatímco na ni stále mířil ukazovákem. „Ten parchant se mi vůbec nelíbí. Není to jako něco, co už známe.“

„Jak to myslíš?“

„Jeden můj starý známý z výzkumného oddělení mi o tom vyprávěl, ani oni sami pořádně nevědí, co vlastně stvořili. Zatím virus zkoumají, ale bůhví, co z něj nakonec vyleze. Být tebou, dával

bych si teď na Síti pozor. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ho na zkoušku vypustili ven, aby zjistili, co vlastně dělá.“

„Do hajzlu,“ vydechla Rebecca.

„Přesně.“

„Zní mi to tak, že Arisu je prostě Arisu,“ pokrčila Pat rameny.

Ryker k ní konečně zvedl zrak. „Věř mi, Pat, nic takového jsem ještě neviděl. Dávej si bacha.“ Tónem hlasu ji lehce vyděsil. „Těm zmetkům se nedá věřit.“

„V tom se shodneme.“

„Pamatuješ, jak tenkrát vypustili zkušební verzi Chytače a jaké z toho bylo pozdvížení, když se ukázalo, že šlo vlastně o umělou inteligenci?“ pokračoval Ryker.

„Jo, to nedopadlo dobře. Pro ně jo, ale pro nás smrtelníky ne.“

„No vidíš. A teď si vezmi, že tohle je mnohem, ale mnohem větší. Vážně si myslíš, že to nebudou chtít otestovat v terénu?“

„Myslíš, že tohle svinstvo jí mohlo způsobit infarkt?“ vložila se do hovoru Rebecca.

„Nevím,“ pokrčil Ryker rameny a upřeně se na Pat zadíval. „Vzhledem k jejímu životnímu stylu se vlastně divím, že ho nedostala už dřív.“ Pat mu ukázala prostředníček, načež Ryker dodal: „Infarkt to asi způsobit mohlo. Jak říkám, něco se mi na tom nezdá. Mám jen divný pocit.“

„Takže můžeme jít?“ vyhrkla Pat.

„Jo, ale přijdeš za mnou na kontrolu.“

Protočila panenky.

„Neboj, Rykere, přivedu ji sem,“ ozvala se Rebecca.

„Díky, Becco. Aspoň jedna z vás v té hlavě něco má.“

„Vylíž mi,“ řekla Pat, ale to už ji Rebecca strkala ven z ordinace.

„Taky tě miluju,“ opáčil Ryker nepřítomně, zamával jí a věnoval se něčemu v tabletu.

„Je možný, že Ryker říká pravdu? Žes tam vážně narazila na ten virus od Arisu?“

Pat pokrčila rameny a zapálila si cigaretu. „Co bude teď?“

„Musím zpátky za kapelou, máme zkoušku. Zvládneš to tu sama?“

Pat spěšně přikývla a vypustila z nosu modrý kouř.

„Fajn, tak já běžím,“ řekla Rebecca a oblékala si bundu. „Až budeme hotoví, stavím se.“

„Jasně,“ opáčila Pat a políbila ji na rozloučenou.

Jakmile se za její přítelkyní zabouchly dveře, seskočila z okna a s cigaretou v puse si sundala kožené kalhoty. Během připojení je vždycky nejlepší volnost, pomyslela si, típla cigáro a jen v černých kalhotkách a šedivém triku zamířila do komůrky se síťovým vybavením.

Hned jak vstoupila do kyberprostoru, objevila se před ní Gladys. Projekce bílé tváře se zelenýma očima a s tmavými rty. „Vítejte, má paní.“

„Nazdar, máš nějaký informace o tom novém viru od Arisu? Běží to teď všude v reklamách.“

Gladys docela dlouho mlčela a až pak přišla s odpovědí: „Nikoli. Nepodařilo se mi najít žádné volně dostupné záznamy.“

Divný, Pat čekala aspoň nějaké základní uživatelské informace, vzhledem k tomu, že se Arisu snažilo tu věc prodat.

„Jak na to reagují média?“

„Žádná neprojevila o povahu viru zájem.“

Typické. Vzhledem k tomu, že Arisu má na média monopol, není překvapením, že se nikdo z novinářů nepokouší zjistit víc. Asi tomu bude muset přijít na kloub sama.

„Kdy se o tom prvně objevila na veřejnosti zpráva?“

„První zmínky o viru s názvem Pozorovatel se datují měsíc zpátky.“

„Která stanice informaci vysílala jako první?“

„*Japan Tech News*, která zprávu převzala přímo od Arisu Media Group.“

Chvilí zamýšleně hleděla do Gladysiny tváře a vymýšlela plán. Věděla, že na to, aby prolomila obranu Arisu, sama nestačí.

„Otevři mi server *JTN*,“ přikázala.

„Jak si přejete, má paní.“

Spirálou čísel svištěla pryč, až se ocitla před velkým logem *Japan Tech News*. Ihned spustila několik programů s cílem hacknout jejich server.

Trvalo to sice o něco déle, než čekala, nakonec ale přece jen zabezpečení prolomila.

„Do hajzlu, co má tohle znamenat?“

Ocitla se ve velké otevřené kanceláři se spoustou terminálů a samostatných kójí. Panovala tu tma, jediný zdroj světla tvořila zelená točící se koule na druhé straně místnosti.

„Gladys?“ Nikdo neodpověděl. „Do hajzlu.“ Tohle určitě nebylo standardní zabezpečení mediální firmy.

Instinkt jí napověděl, aby se někam ukryla, a to taky přesně udělala. Skrčila se a zalezla pod jeden z počítačů. Akorát včas, jelikož v blízkosti zaslechla pohyb. Věděla, že se nesmí ani hnout a že spuštění jakéhokoli programu, byť i krycího, by ji prozradilo.

Těžké kroky se začínaly vzdalovat, pomalu, ale jistě. Donutila se vyhlédnout z úkrytu. Ve tmě nikoho nezahlédla, a tak opatrně vylezla ven. Pomalu vyrazila ke světlu. Něco ale bylo špatně. Jako by se od něj vzdalovala. Čím víc se blížila, tím méně světla viděla. Zastavila. Opět zaznamenala ty vzdálené kroky, nyní byly hlasitější. Rychle se schovala.

Vtom nastala zvláštní věc; měla pocit, že slyší tlukot vlastního srdce a proudění krve. Jako kdyby se ocitla v mořské mušli. A do toho ty kroky, hlasitější než předtím, skoro jako ve vakuu. Věděla, že se odtud musí dostat, a věděla, že se nesmí nechat chytit tou věcí venku. Ať už je to cokoli. Jediný problém byl, že nevěděla jak. Jestliže se pokusí spustit program, určitě ji odhalí. Jenže jak jinak tenhle systém oblafnout? Mozek pracoval na plné obrátky.

Najednou jí to docvaklo. Jestliže nemůže použít vlastní programy, pokusí se rozvrátit systém zevnitř a dostat se ven za použití místních programů. Síťové systémy obvykle nebývají chráněné proti internímu zneužití, jelikož se předpokládá, že ten, kdo je používá, k tomu má oprávnění.

Pomaličku vystrčila hlavu, aby zkontrolovala okolí, a sedla si k terminálu. Na černé obrazovce naskočil zdrojový kód. Pár minut na něj upřeně hleděla, ale pak se v dálce znovu ozvaly blížící se kroky. Rychle se zase ukryla.

Vyděšeně zalapala po dechu, neboť kousek od ní dopadla těžká noha. Zastavilo se to, jako by to vědělo, že tu někde číhá vetřelec. Ani se nepohnula. Kroky pomalu začaly mizet v dálce.

„Zatraceně,“ zaklela a přeběhla k dalšímu terminálu. Na vedlejším monitoru spustila diagnostiku a dál prsty tančila po klávesnici. Celá místnost najednou problikla a vzduchem se nesly ne příjemné zvuky připomínající zrnění obrazovky. Slyšela, jak něčí prsty tукají do klávesnice, a pak si uvědomila, že jsou to její vlastní. Zvuk naplnil celou místnost, jako by někdo nastavil hlasitost na maximum. Zrychlila. Věděla, že už moc času nezbyvá, že ji brzo odhalí.

Sytém se bránil a stavěl jí do cesty překážky. Diagnostika postupně odhalovala jednotlivé slabiny, ale systém je ihned sám opravil. Vše se zdánlivě točilo v kruhu. Použila místní rozhraní k naprogramování algoritmu, který by jí pomohl uniknout, ovšem potřebovala čas.

Pracovala tak rychle, jak jen jí mozek dovolil, vevnitř jí svíral strach.

Znenadání si všimla něčeho zvláštního — zelená záře zesílila a objevila se i na druhém konci kanceláře. Terminál před ní zhasl. Naštvaně bouchla do klávesnice a vrhla se k zemi. Kroky se znovu blížily. I když byla zvědavá, strach jí nedovolil vykouknout, dokud opět nenastalo ticho.

V předklonu se vydala k druhému světlu. Tentokrát proti ní systém nebojoval, takže se k záři opravdu přibližovala. Jakmile k ní dorazila, udiveně se napřímila a pohlédla na zelenou točící se kouli. Zblízka viděla, že ji tvoří neznámé symboly. Vypadalo to jako programovací jazyk, ale nedokázala rozpoznat který, a to přitom uměla číst téměř všechny a u těch pár zbývajících aspoň poznala, co jsou zač.

Koule se vznášela nad větší kójí, v níž se nacházelo šest terminálů — jeden z nich byl zapnutý. Usedla k černé obrazovce, na které blikal bílý nápis „Vítejte!“.

Věděla, že každý systém má své slabiny. Každý. Tohle však působilo zvláště.

Rozběhla se prsty po klávesnici a pokračovala v tvorbě programu.

„Co to sakra...“ Obrazovka problikla a začal se na ní vypisovat podivný zdrojový kód. Na vedlejším terminálu proto spustila diagnostiku a letným pohledem zkontrolovala kancelář — nikde nikdo. „To si ze mě děláš prdel,“ vydechla, když diagnostika odhalila nespecifikovatelnou chybu. Něco celý proces rušilo a sken nedokázal poznat, co to je. Pomyslela si, že to není dobré znamení, a znovu se zahleděla na kouli.

Pomaloučku vstala a ke kouli přistoupila. Zblízka hleděla na změť znaků, písmen a čísel, které nedávaly žádný smysl. Ať se sebevíc snažila najít v tom vzorec, nedokázala to. Šeptem četla kód a přemýšlela na plné obrátky. Podívala se na kouli a dostala nápad. Jestliže ta věc nedává žádný smysl, nemá cenu držet se při programování konvenčních postupů.

Zapnula třetí terminál a místo programovacího jazyka začala používat vlastní slova s racionálními i iracionálními čísly. Po chvíli terminály souběžně zhasly a v místnosti se objevila další světelná koule.

Zdálo se, že vzduch je čistý, a tak skrčená přeběhla kancelář. Kdykoli chtěla zahrnout za některou z kójí, zastavila se, chvíli se zatajeným dechem poslouchala a pak opatrně, v nejvyšší tichosti vyrazila vpřed.

Tři koule vrhaly do prostoru dostatek světla na to, aby poznala, že kancelář nemá žádný konec. Jen nekonečné řady terminálů, kójí a úzkých uliček s podlahou potaženou zátěžovým kobercem.

I tato třetí zelená záhada se skládala z neznámého jazyka, jako ty předchozí. Pomalu se otáčela.

Pat usedla k dalšímu terminálu, připravila si klávesnici a na vedlejším displeji spustila diagnostiku. Pokračovala v předchozím

postupu a místo programovacího jazyka používala jazyk běžný. Písmenka s číslicemi na displeji naskakovala jako na psacím stroji.

Bylo to hodně zvláštní. Jako kdyby místo technických znalostí používala čisté emoce a ty se staly novým programovacím jazykem. Prsty se pohybovaly skoro samovolně, přenášely z mozku pocity, tužby a pudové reakce.

Rocková hudba, která znenadání prostoupila místností, na ni udeřila jako blesk z čistého nebe. Co je zase tohle, pomyslela si a rozhlédla se po kanceláři. Zvuk se linul odněkud zdálky, nebyla to živá hudba. Jako by ji někdo pouštěl z gramofonu.

Než stačila zareagovat, terminály opět potemněly. Zdálky se blížily těžké kroky. Znovu se schovala, ale zatočila se jí hlava a ztmělo se jí před očima. Svět kolem zmizel a v okolní tmě slyšela jen vlastní přerývaný dech, který zněl zvláštně, jako kdyby na sobě měla plynovou masku. Nelíbilo se jí to, naskočila jí z toho husí kůže. Zvláštní klouzavé zvuky se šířily prostorem. Viděla rozmazaně a znovu se před ní rozprostírala ta stejná nekonečná kancelář plná plujících obrazů se zlatými zaprášenými rámy. S ústy dokořán na ně hleděla. V každém obraze se míhaly znepokojující výjevy lidského oka, orgánů či zrychleně rostoucích vlasů. Na dalším obraze spatřila detailní rozbor síťového připojení, které se táhlo z počítače až do nervové tkáně. Viděla komentované záběry levé a pravé mozkové hemisféry, komentáři ale nerozuměla, protože zněl nezřetelně.

„Co je tohle za cirkus?“ zašeptala a sledovala přítom výjev, na kterém lidi v malé žlutě osvětlené místnosti po sobě skákali a padali na zem, výrazy ve tvářích nepřítomné.

Zase se ozval ten klouzavý zvuk a najednou stála před otáčející se vinylovou deskou. Nebyla to ale normální deska, celou ji pokrývaly stejné znaky jako zelené koule. Elpíčko se rychle točilo a s ním i neznámý jazyk. Nevěděla, co jí k tomu nutí, ale cítila potřebu zvýšit hlasitost. Otočila kolečkem doprava a písnička naplnila celou kancelář. Ozval se hluboký mužský, skoro až nelidský hlas.

„Je to hudba vyvrhelů, lidí pohybujících se na okraji, kteří chtějí uniknout z reality a život je nezajímá. Nic je nezajímá. Jen muzika.“

„Kdo je tam?“ Hlas místo odpovědi věty zopakoval. Pat se rozčílila: „Co to sakra meleš? Jak tohle souvisí s čímkoli, co se tady děje?“

„Zamysli se nad těmi slovy. Vážně ti to nic nepřipomíná?“ zeptal se hlas.

I když vůbec nechápala, co se děje, ani netušila, odkud hlas přichází nebo jak s ní dokáže komunikovat, poslechla jeho výzvu a znovu si ta slova přehrála v hlavě.

„Vidíš tu paralelu? Sítařko?“ naléhal hlas.

Překvapeně zvedla od desky zrak. Co se to tu sakra děje?

„Odpověz.“

Zamyslela se. Hlasitá hudba ji rušila v přemýšlení. „Narážíš na analogii s kyberprostorem a vznikem Síť.“

„Správně.“

„Super, ale jaký to má význam? Proč se mě na to ptáš? Nerozumím tomu.“

„Současný svět se tolik neliší od toho dřívějšího.“

Zasmála se. „Nesouhlasím.“

„I teď máš možnost zazářit, proslavit se. Vyšvihnout se do světla reflektorů. Nebo upadnout v zapomnění a zničit sama sebe. Je to stejné, jen jde o jinou disciplínu.“

Znovu se zamyslela. Vlastně to dávalo určitý smysl, stejně ale nechápala, proč jí to někdo vůbec říká. Ať už je to kdokoli, nebo spíš cokoli.

„Můžu odtud vypadnout?“ zeptala se.

„To záleží na tobě. Jsi dostatečně zručná, aby ses dostala ven?“

Po těch slovech se Pat objevila na stejném místě jako poprvé, v dálce zářilo zelené světlo. Neváhala a sprintem k němu vyrazila, za sebou slyšela přibližující se dunivé kroky. Běžela rychle, jako by jí šlo o život. Koule se nevzdalovala, zato ji však rychle doháněl její pronásledovatel.

Zběsile kličkovala uličkami mezi kójemi, zoufale se toužila dostat pryč. Už byla téměř nadosah. Natáhla ke světlu ruku. Za sebou ucítila něčí přítomnost. Ohlédla se těsně předtím, než se dotkla točících se znaků, a kdyby mohla, vyjekla by. Postava s plynovou maskou, tlustou bundou po kolena a zřejmě s plamenometem na zádech po ní chňapala rukou ve starých kožených rukavičkách.

Stihla to. Jakmile špičkou ukazováku přejela po znacích, všechno jako lusknutím prstů zmizelo.

Prudce otevřela oči a zalapala po dechu. Byla zpět ve své komůrce, do očí jí svítilo slabé neonové světlo. Pořád ještě byla v šoku z toho, co právě zažila. Vypojila si kabely ze zátylku a rozechvěle se svezla na podlahu.

„Do prdele, do prdele.“

Nejistě přešla do obýváku a třesoucí se rukou vytáhla ze zmučlané krabičky cigarety.

Rozčileně přecházela po bytě a vydechovala modré obláčky kouře.

Co to sakra mělo znamenat? Tohle přece není normální, ani v kyberprostoru. Nebo jo? Už ani nevěděla, co si má vlastně myslet. Bylo toho zkrátka příliš. Zkontrolovala čas. Každou chvíli měla dorazit Rebecca. Až jí to všechno vylíčí, nejspíš z toho zešílí, a asi se jim ani nepodaří najít nějaké vysvětlení. Kdo by tohle vůbec dokázal vysvětlit?

„Ryker,“ zamumlala. Správně, musí za Rykerem. Ten má jako jediný kontakty na korporátní vědce a výzkumníky, třeba bude vědět aspoň něco.

Co to pro ni ale znamená? Znamená to, že už se nebude moct připojit, aniž by narazila na tuhle divnou... seanci? Znamená to, že po ní někdo nebo něco jde? A co to sakra bylo za kecy o slávě nebo zatracení? Měla moc otázek a příliš málo odpovědí. Vlastně žádné odpovědi. Musí za Rykerem.

V panice spěšně zkontrolovala displej u dveří — na chodbě nikdo nebyl. Nervózně zahodila nedopalek a vytáhla další cigaretu,

strčila si ji mezi zuby a vyrazila zpět do komůrky vypolstrované protihlukovou pěnou. Sáhla po pistoli ležící na stole a na malém displeji překontrolovala stav baterie. Znovu začala neklidně přecházet po bytě, tentokrát se zbraní v ruce.

Bzučák u displeje poblíž dveří se rozezněl a dveře se otevřely. Pat do nich automaticky namířila zbraň.

„Wow, hej! Co to sakra děláš?“ vyjekla Rebecca.

Pat s úlevou vydechla. „Do hajzlu. Promiň, zlato.“

Rebecca se zamračeně narovnala, posunula si brýle z očí do vlasů a sundala si bundu. „Co tady sakra blbneš?“

„Zlato,“ vychrlila ze sebe Pat. „Na tohle se radši posaď. Tomuhle neuvěříš.“

„Řekla bych, že moje hranice toho, čemu ještě dokážu věřit, se od doby, co jsem s tebou, dost posunula.“

Pat na to nereagovala a gestem ji popohnala ke gauči. Bylo jasné, že návštěvě Rykera se nevyhne.

„Takže?“ nadzvedla nedočkavě obočí, poté co mu všechno převyprávěla a už asi dvě minuty čekala na odpověď.

„Zajímavé...“ zamumlal a zvedl se ze židle. „A ty tvrdíš, že přesně tohle ten hlas řekl? Slovo od slova?“

„Jo,“ opáčila podrážděně.

„Přijde mi, jako kdyby přesně věděl, čím na tebe zapůsobit. Musel znát tvou zálibu v hudbě, jinak by to nepoužil.“

Pat nervózně klepala prsty o stehno.

„Napadá tě, jak by se o tom mohl dozvědět?“ pokračoval Ryker.

„Vždycky používám nejvyšší možný zabezpečení a všechny stopy za sebou mažu,“ řekla sebejistě, ale pak se na okamžik zarazila.

Ryker se zamračil.

„Jednu příležitost to přece jen mohlo mít, když...“

„Když jsi dostala záchvat,“ dokončil za ni. Roztřeseně přikývla. „Sakra, to není dobrý. Bůhví, kolik informací to z tebe dokázalo vytáhnout,“ sykl Ryker.

„Co to znamená?“ Rebecca těkala pohledem z jednoho na druhého.

„To ještě nevím. Nevíme v podstatě nic,“ podrbl se Ryker ve vlasech.

„Máš někoho, koho se můžeš zeptat? Budou tví kámoši ve výzkumném oddělení něco vědět?“ naléhala Pat.

Ryker pokrčil rameny. „Jestli se opravdu jedná o virus Arisu, nemůžu nic slíbit. Ti parchanti si ho střeží jako oko v hlavě.“

Pat unaveně dosedla na Rykerovu židli a protáhla si nohy v kožených kalhotách. „Co mi teda doporučuješ?“

„Rozhodně omezit pohyb na Síti. Podle informací, které jsi mi sdělila, to vypadá, že je to schopné naprosté kontroly kyberprostoru. Víceméně si v něm může dělat, co se mu zlíbí. Osobně tě považuju za jednu z nejšikovnějších lidí v oboru, ale tohle už je úplně někde jinde. A jestli jde vážně o Arisu, sama moc dobře víš, čeho jsou schopní. Nemají skoro žádné limity, zato neomezené zdroje. Navíc nevíme, co by se stalo, kdyby tě to znovu stáhlo do své malé hry na kočku a myš. Tentokrát bys už štěstí mít nemusela.“

„Mluvíš o tom jako o inteligentní bytosti.“

„Soudím na základě informací, které mám.“

„Takže co? Mám sedět na zadku a nic nedělat?“ zeptala se Pat podrážděně.

„Počkej, než se ti ozvu. Třeba se mi podaří zjistit trochu víc. Mezitím bys aspoň jednou mohla pomoci Rebecce s turné.“

Pat se zatvářila provinile, zatímco Rebecce se na tváři objevil pobavený výraz.

„A teď odsud padejte, mám další klienty.“

Když zamířily do známého hudebního klubu v centru, byla už tma. Před nenápadným podnikem postávala sorta lidí nejrůznějšího vzhledu. Zašlý neonový nápis Špatná pověst, který zářil nad zapadlým vchodem, však nikoho nenechával na pochybách.

Pat v kožených kalhotách a kožené punkové bundičce s nýty sebevědomě kráčela vedle Rebeccy v latexových legínách, kožené bundě a s pilotkami na očích. Vyplázla jazyk se žvýkačkou a překročila kaluž rozlitého alkoholu a čehosi, co vypadalo jako zvratky. Každý v klubu už je dobře znal — Rebecca tu pravidelně vystupovala, kdykoli zavítala do Japonska, byla jednou z místních stálic.

Okna do ulice byla pokrytá starými novinami a plakáty s hudebními vystoupeními, zbytek zaplnily čmáranice a všemožná graffiti.

Hned ve vchodu na ně udeřila hlasitá živá punkrocková hudba. Na nízkém stropu byly připevněné trubky a z nich chaoticky visely řetězy a houpačky. Tmu protrhávalo občasné modré světlo. Černé zdi i venkovní okna byly polepené letáky, plakáty a novinami. Pódium byste tu hledali marně, kapely vystupovaly na vyznačeném místě u zdi, a stály tak tváří v tvář publiku.

Klub nabízel příležitost neznámým i začínajícím kapelám snad všech žánrů, s výjimkou všudypřítomného mainstreamu. Vzešla odtud spousta undergroundových legend a na všechny mohl člověk v klubu narazit — buď zrovna hráli, anebo přišli jako běžní návštěvníci.

Pat to místo milovala. Rozrazila si cestu mezi lidmi a zamířila s Rebeccou do zákulisí, kde to vypadalo stejně jako ve zbytku klubu, jen působilo světleji. Po cestě si zapálila.

„Překvapení!“ vyhrkla Rebecca a teatrálně ukázala na Pat.

„Koho to sem čerti nesou?“ Taku seděl rozvalený na otrhaném gauči a brnkal na basu.

Pat se omluvně ušklíbla a zvedla ruku na pozdrav. „Čus, lidi. Ráda vás zase vidím.“

Mary si odevzdaně povzddechla a s úsměvem ji objala. „Taky tě rádi vidíme. Chybělas nám.“

„Těším se, až jim to natřete.“

„Ty, Pat,“ houkl na ni Taku. „Kolik kšeftů by z toho dneska dle tvého vycvičeného oka mohlo kápnout?“

„Seš nechutnej,“ obrátila se k němu Mary. Pat s Rebeccou se pobaveně zasmály.

„Nějak se přece uživit musím...“

„Jdi do prdele,“ frkla Mary.

Vyrušil je chlápek v černém triku a pokynul jim, že je čas jít na scénu.

Vzhledem k místu, na jakém se nacházeli, přešla jejich muzika z bluesu více do punku a rocku. Prostor se naplnil rytmickým zvukem elektrické a lap steel kytary. Lidi namačkaní před kapelou radostně skákali, strkali do sebe a tlačili se jeden přes druhého. Fanoušci se bavili nenásilně, bez agresivity, a pokud nějaký chudák náhodou upadl, ostatní mu pomohli na nohy.

Pat se opírala ramenem o zeď a z bezprostřední blízkosti vše pozorovala. Rozhlédla se po návštěvnících: sešla se tu bizarní kombinace pankáčů — kluci s dlouhými vlasy, make-upem a s téměř holčičím oblečením, ověšení blýskavými cetkami, a holky v kožených hadrech a ve všemožných šiléných módních i totálně out variacích. Tohle je ta správná svoboda, pomyslela si.

Na záchodě nebylo žádné soukromí, protože záchodová mísa se vyjímala hned naproti dveřím. Lidi si tu šlehali přímo u stolu, a vlastně kdekoli se zrovna nacházeli, a obsluha si veselé užívala s nimi.

Při letmé prohlídce klubu upoutala Patinu pozornost skupinka na druhé straně místnosti. U baru stáli členové legendární kanadské kapely Kim Hunter and the Whitecaps. Rockové legendy, které to dotáhly na světovou úroveň. Japonsko, Kanada, Austrálie, Británie — tam všude šplhaly na přední příčky hitparád.

Vytáhla cigaretu, vložila si ji mezi zuby a vyrazila jim vstříc. Kim Hunter byla o něco menší než Pat, její drzý, neomalený výraz však napovídá, že není radno si s ní zahrávat. Stála opřená o bar a zpoza povislých víček utopených v černém líčení pozorovala hrající sestry. Kromě krásného obličeje byla nepřehlédnutelná i díky hustým rozčezeným černým vlasům, které jí sahaly po ramena. Vedle ní postávali ostatní tři členové kapely, chlápci v kožených bundách a černých džínách, s černými očními linkami.

„Máš oheň?“ zeptala se Pat. Kim k ní obrátila pohled a převalovala v puse žvýkačku.

„Díky. Co na ně říkáš?“ ukázala Pat na Rebeccu s Mary.

„Jsou dobrý. Jeden pořádný hit a mají to v kapse.“ Kim se na moment zarazila. „Neptáš se mě jenom proto, aby ses pochlubila, že je to tvoje holka, že ne?“

Pat se ušklíbila. „Takže sis všimla?“

„Nešlo vás přehlédnout,“ opáčila Kim.

„Ptám se, protože mě to fakt zajímá. Víím, že válejí, a zároveň víím, že válíte vy. Mimochodem, dost vám fandím.“

„Díky.“

Klub se jakoby rozřízl pod ostrým zvukem steel kytary a lidi propukli v jásot. Rebecca zdvihla kytaru nad hlavu a rozjela další svižnou písničku.

„Musím se zeptat...“ otočila se Pat k muzikantce, poté co hlasitě zatleskala. „Je pravda, že když ti fanoušci pošlou dopis s číslem, tak jim zavoláš?“

„Jasně,“ pokývala Kim hlavou, jako by o nic nešlo. „Je to pro obě strany výhodnější. Radši zavolám a zeptám se, jak se daří, než abych vypisovala nějakou neosobní zprávu.“

Pat na okamžik zamrzla a nervózně se kousla do rtu.

„Chceš mi dát číslo?“ naklonila se k ní vyzývavě Kim.

„To bych ráda.“

„Fajn. A řekni svojí holce, že s ní budu chtít taky mluvit.“

Pat vyvalila oči. „Jako vážně?“

„Někdo se za ten talent v undergroundu musí postavit.“

„Ty vole!“ Pat se bez váhání vrhla kytaristce kolem krku, což ostatní členy kapely upřímně pobavilo. Kim se naštěstí usmívala taky.

„Oukej, stačí, nebo si bude myslet, že spolu něco máme.“

„Ty jo, tomu Becca nebude chtít věřit. Kim Hunter s ní chce mluvit. Nářez!“ tetelila se Pat blahem.

„Co kdybys nás místo toho křiku radši pozvala na panáka?“ nadhodila Kim.

„Jasně, cokoli si řeknete.“

I když bylo v klubu hlučno, hluboký chraplavý hlas proslulé černovlasé kytaristky nešlo přeslechnout. S Pat klábosily hlavně o muzice a celém současném hudebním průmyslu, který nepřeje nadaným kapelám. Pat překvapilo, jak snadno se s ní povídá, jak je otevřená, přátelská a že se vůbec nechová jako hvězda, právě naopak.

Vystoupení zakončila Rebecca vysokým skokem, pak se zběsile vrhla mezi diváky, kteří řádili asi metr od ní.

„Ta holka má štávu,“ zasmála se Kim. „To se mi líbí.“

Po chvíli dav vyplivl rozcuchanou Rebeccu zpátky, usmívala se od ucha k uchu. Pat zapískala a hlasitě zatleskala.

„Tak co?“ přihnala se k nim zadýchaně Rebecca, nyní už bez kytary. Když viděla, kdo stojí vedle Pat, spadla jí čelist. „Kim Hunter and the Whitecaps!“

Zpěvačka se usmála a zpod povislých víček si ji důkladně prohlédla. „Váleli jste. Dobrá práce.“

„Děkuju. Je to pro mě pocta.“

„Ále...“

„Vím o vás, že jste —“

„Seš,“ skočila jí Kim do řeči. „Tykej mi.“

Rebecca naprázdno polkla. „Jasně. Vím, že seš takovou patronkou všech alternativních kapel a celkově lidí, kteří nemají nikoho, kdo by za ně mluvil nebo se jich zastal. Slyšela jsem spoustu nových kapel, které debutovaly pod tvou značkou. Moc tuhle práci obdivuju. Myslím, že je hodně důležité využívat úspěch správným způsobem, a ty osobně jsi můj velký vzor.“

„Díky,“ opáčila Kim vážně. Bylo vidět, že ta slova pro ni znamenají víc než jen chválu od poblázněné fanynky. Byla ráda, že je její práce ceněná a opravdu lidem pomáhá.

„A tvoje zvířecí charita. To je něco úžasného!“ vyhrkla Pat.

„Přesně!“

„Jsem ráda, že můžu pomáhat,“ řekla skromně Kim.

„Obě víme, jak jsi začínala. Ještě před tím, než sis založila současnou kapelu.“